

Gennemførelse vilde bidrage til en Ligestilling mellem de to Havne; Kjøbenhavns Havn omfatter jo nu to Havne, Frihavnen og Toldhavnen. De ere begge Kjøbenhavns Havne, det er ganske rigtigt, og jeg vedkender mig ogsaa, at det skal komme til en Ligestilling mellem dem, saa vidt det er gør ligt; men det er ganske sikkert ikke fuldt ud gør ligt. Vi have debatteret dette Spørgsmaal her udførlig tidligere, og jeg kan sige, at der foreligger offentlige Udtalelser om, at jeg skulde have sagt, at i enhver mulig Retning skulde disse Havne stilles ens. Men noget saa meningsløst har jeg selvfølgelig aldrig sagt. Jeg har sagt, at paa Afgiftsomraadet maa Havnene saa vidt muligt stilles ens, og det ville de ogsaa blive. Men at de i andre Retninger ikke kunne blive stilledes ens, er selvfølgelig. Thi hvorfor have vi bygget Frihavnen? Jeg erkender selvfølgelig, at der i Frihavnen kan drives ganske den samme Trafik som i den ældre Havn, det er klart, men det er ikke derfor, vi have bygget den. Det er af Hensyn til Transitten og i Haabet om, at den skulde komme; man har villet give en Ramme for den. Hvorfor skulde man gøre de store Opførelser og bygge en Toldmur, naar det samme kunde opnaas gennem en simpel administrativ Bestemmelse? — Jeg har aldrig sagt, at disse Havne maatte stilles ens i enhver Henseende, men jeg har sagt, at de saa vidt muligt maa stilles ens i Havneafgiftsspørgsmaal. Jeg kan med et ganske kort Citat godtgøre Rigtigheden heraf. Det er en Udtalelse i Landstingstidenden for den 18de Marts 1891, Sp. 1916. Forinden jeg kom til Afgiftsspørgsmaalet, sagde jeg saaledes: „Det har været ganske naturligt, at man, idet man anlagde Frihavnen, stillede den gamle Havn saa gunstigt som muligt over for Transithandelen. Selvfølgelig kunde man aldrig komme til fuldstændig Lighed mellem de to Havne, fordi den ene i og for sig er beregnet paa Ind- og Udførsel til Landet, og den anden væsentlig paa Transit, men saa vidt muligt ere Havnene med Hensyn til Transit stilledes ens.“ Jeg citerer denne Udtalelse — og det har jeg nogen Tøje til — for at det ikke oftere skal siges, at jeg har sagt noget saa meningsløst, som at Frihavnen ikke havde nogen Betydning, fordi vi kunde føre Transitten fra den gamle Havn paa samme Betingelser og i samme Omfang som fra Frihavnen. Hvorfor i al Verden skulde saa Regeringen have foreslaaet en Frihavn, hvis det var Meningen? I andre Retninger skal man stille dem, saa vidt gør ligt er, ens, men fuldstændig umuligt er det at fyldestgøre

Drabet om, at man skal ligestille den gamle Havn som Transithavn med Frihavnen; thi saa maatte man jo gøre den til en Frihavn.

Det. Hansen: Det forekommer mig ikke, at jeg har givet den højtærede Minister Anledning til den længere Udvikling, hvormed han endte sit Foredrag. Jeg har aldrig hørt eller troet, at den ærede Minister har ment, at der ikke skulde være nogen Forskel mellem Frihavnen og Toldhavnen, og at de skulde stilles lige i enhver Henseende; det vilde ogsaa være en meget taabelig Betragtning. Det, som jeg fremhævede, var blot en Ordning af Takstforholdene med Hensyn til Havnebanen, som kunde bevirke, at der kom Lighed til Stede, og den ærede Minister vil dog ved at gennemse sine tidligere Udtalelser erkende, at han har sagt, at hvor Ligheden kan tilvejebringes, uden at man netop kommer i Kollision med de særlige Njemed, i hvilke man har indrettet Frihavnen, bør det selvfølgelig ske. Det Punkt, som jeg har fremhævet, er netop et saadant, hvor det forekommer mig, der ikke er mindste Grund til at sætte Takster o. s. v. forskelligt, eftersom det er Frihavnen eller den gamle Havn. Det maa være andre Angreb eller Bemærkninger, der ere fremkomne mod den højtærede Minister, som have givet ham Anledning til disse Citater. Jeg hørte ikke, at der var andre af de ærede Talere, som i Dag havde Ordet, der fremkom med noget saadant; men jeg har ganske vist set, at den højtærede Minister er bleven angrebet paa forskellig Maade i Anledning af Forholdene ved Frihavnen. Jeg vil ikke tale om Angrebene over, at der ikke fandt nogen højtidelig Abning Sted, som kunde glæde sig ved den højtærede Ministers Nærværelse, hvad man maasse var noget ubehagelig berørt af; men den ærede Minister havde maasse lovligt Forfald, det skal jeg ikke sige videre om.

Siden jeg taler om denne Ting, maa jeg maasse have Lov til at gøre opmærksom paa, at der vistnok mellem Kjøbenhavns Handlende er en høj Grad af Overraskelse over den Maade, hvorpaa det saakaldte Bestuvsningsreglement paa Toldboden er kommen til at fungere. Jeg kender Eksempler fra min Praksis, hvorefter der har maattet betales 70 Ore pr. Ton i Stibsvareafgift, skønt det netop ved Frihavnsloven var Meningen, at Afgiften, som tidligere var, saa vidt jeg huster, 41 Ore pr. Ton skulde ned sættes til 30 Ore. Men nu har den højtærede Minister ordnet denne nye Vareafgift saaledes, at det under alle Omstændigheder i et Tilfælde, som jeg kender, er blevet nød-